

Rozhovor s generálním ředitelem OKD

Zeptali jsme se, jak vzpomíná na studium na škole a víme, kdy odchází od zmrzlinového stánku.

Rozhovor s panem učitelem Vladimírem Jeřábkem

Proč začal učit? Proč zrovna tohle gymnázium? A jaké jsou podle něj nedostatky českého školství? Odpovědi jsou v útrobách tohoto čísla.

Sít mlýnů v Nizozemsku

Vše o nizozemských mlýnech na straně 9.

Milý čtenáři,

ve svých rukou právě držíš druhé číslo našeho školního časopisu G. A hned ze startu se musíme omluvit. V minulém úvodníku jsme totiž psali, že tohle číslo vyjde v dubnu, nejpozději v květnu. A je červen. Nu což, omluvu máme. Zkrátka je to občasník... a pokud vám tato omluva nestačí, tak tohle číslo je za to čekání napěchováno opravdu zajímavými články. Na prvních stranách naleznete dva rozhovory. První je s bývalým studentem našeho gymnázia, generálním ředitelem OKD Romanem Sikorou. A druhý, poněkud stručnější, je s panem učitelem Vladimírem Jeřábkem. Na dalších listech se dozvíte například něco ze školy, dále jak si upéct vlastní rohlíky, nebo jaké tajemství skrývají mlýny v Nizozemsku. A pokud máte v záloze nějaký článek, nebo teprve plánujete něco napsat, neváhejte a posílejte na g.redakce@gmail.com. Moc rádi ho otiskneme.

Příjemné čtení,
redakce

Rozhovor s generálním ředitelem OKD

Romanem Sikorou

Bez vanilkové ani ránu

Studoval jste zde v 80. letech. Jak tehdy probíhaly přijímačky a jaké bylo studium?

Docela si na den přijímaček pamatuji. Shromáždili jsme se tady v poměrně hojném počtu, probíhalo to hromadně v kreslárně a byly z českého jazyka a matematiky. Bylo to konkrétně v roce 1978 a byli jsme jedni z prvních silných ročníků. V jedné třídě nás bylo 36, dokonce si vzpomínám, že bylo 23 holek a 13 kluků. Obdobně tomu bylo i v áčku čili ve vedlejší třídě. Víím, že v následujícím roce se zřizovaly 4 nebo dokonce 5 tříd, protože byl takový zájem a v 80. letech začínalo to období silných ročníků, které sem nastupovaly.

Studium bylo čtyřleté jako dnes. Osmileté ještě nebylo, chodilo se až od 15 let. My jsme ještě, aby toho nebylo málo, byli něco, čemu se tenkrát říkalo experimentální ročník. Z osmé třídy vycházeli ti, kterým se podařilo napoprvé udělat zkoušky. Všichni ostatní vycházeli z devítky. Mně se to povedlo, jenže někteří mí spolužáci z devítiletky byli o rok níže jenom proto, že vyšli o rok později. Takže já jsem už ve 13 letech byl v prvním ročníku na gymnáziu, protože mi špatně docházely roky. Končil jsem, když mi bylo 17 let a měl jsem za sebou maturitu a SŠ.

Vzpomínáte si na nějaký konkrétní předmět, který Vás během studia opravdu bavil?

Nemohu nevzpomenout pana Profesora Látala. To byl mimořádný člověk, u něj jste dávali pozor a hltali všechno, co řekl, jenom díky tomu, jaká to byla osobnost. Vyzařoval auru člověka, který s klidem a obrovskými osobními zkušenostmi předává takovou hravou formou učivo. Nikdy nečetl nic z knihy, vše říkal svými slovy. Takže dějepis jednoznačně. Angličtina s panem profesorem Broskevičem se mi líbila, líbí se mi dodnes a musím říct, že ty základy, které jsem tady získal, tak z těch jsem žil potom spoustu let, protože vysoká škola už vás směřuje určitým směrem. Trochu mě bavila i fyzika. Ale co mě nebavilo, to byla chemie. Nevím proč. Přestože nás učila stejná profesorka jako fyziku, tak pro mě byla fyzika mnohem atraktivnější než chemie, která mě nebavila a nešla mi. Také mě nebavily takzvané běhací tělocviky, kdy jsme museli tady po parku nekonečně kroužit. Samozřejmě úplným opakem byly hrací tělocviky, kde jsme hráli třeba fotbal. To bavilo všechny.

Vryla se vám do paměti nějaká historka z doby studia?

Těch mám samozřejmě hodně, ale nemohu nevzpomenout, že jsem se tehdy seznámil s tvým tatškou (pozn. red.: otcem šéfredaktora časopisu Ondřeje Jana Volného). Bylo to tedy 1. září 1978, kdy jsem ho viděl poprvé v životě. Dnes je to 46 let a my se pořád kamarádíme a není týdne, abychom se spolu nesešli. A tím chci i říct, že studium není jenom o biflování a o tom, že chodíte na hodiny, ale člověku to hodně dá a mám takovou teorii, že je to proto, že mozek na prahu dospělosti je strašně sensitivní a až tady skončíte, stane se vám, že se vám ti lidé, které zde vidáte, vryjí do paměti. A pamatujete si jen to hezké, ty špatné věci se z hlavy vygumují a třeba se vám i podaří, že se budete scházet každý rok jako my.

Proč jste si vybral zrovna Gymnázium Františka Živného? Uvažoval jste i o jiné škole?

Ne. Celou základní školu mě to táhlo na nějakou všeobecně vzdělávací školu, jinými slovy na gympl. Za mé éry bylo Gymnázium Orlová, Gymnázium Karviná a Gymnázium Bohumín. Protože jsem z Dětmovic, tak jsem kvůli dojíždění volil mezi těmito třemi školami. Vždycky bylo takovým parametrem úspěchu nebo neúspěchu té střední školy procento žáků přijatých později na vysokou školu. A v tom bohumínský gympl jednoznačně vítězil. Kromě toho oba moji rodiče pracovali v železárnách v Bohumíně, takže i z tohoto důvodu jsem k bohumínskému gymnáziu inklinoval. Tehdy se ještě nejmenoval Gymnázium Františka Živného, to se u nás v socialismu nenosilo, vzpomínat na nějaké významné osobnosti, byť se jednoznačně zasloužili o existenci a rozkvět této školy.

Jak vzpomínáte na tehdejšího pana ředitele?

Tehdejším ředitelem byl pan Bedřich Kalaš. Také obrovská osobnost. Učil nás občanskou výchovu. Na co si vzpomínám úplně nejvíc, je, když pan ředitel pozval paní zpěvačku Marii Rottrovou. Zrovna jsme s ním měli hodinu občanské nauky, když paní Rottrová přišla. Všichni jsme přerušili výuku, pozornost jsme začali věnovat jí, řekla nám pár slov a všem se nám do našich sešitů podepsala. A vzhledem k tomu, že v té době strašně frčel rock a punk, hodně frčela skupina Sex Pistols. A ten podpis paní Rottrové s dvěma T vypadal úplně stejně jako podpis frontmana Johnnyho Rottena. Pak jsme všichni machrovali, že se nám nepřišla podepsat paní Rottrová, ale Johnny Rotten.

Jaké bylo vaše vysněné povolání?

Úplně jiné než na střední škole. Přece jenom, na tom gymplu je pořád někdo, kdo vás vede a směřuje. Na vysoké je to úplně o něčem jiném, o naprosté dobrovolnosti. Nicméně musíte pak složit zkoušky, a pokud nebude chodit na přednášky, tak je neuděláte. Začalo nás 350, ale po prvním semestru nás bylo 60. Naštěstí jsem to nějak zvládl.

Co obnáší Vaše nynější práce?

Jsem zodpovědný za zdraví a bezpečnost 3 300 lidí. Rovněž jsem zodpovědný za těžbu 1,2 milionu tun uhlí ročně, které je třeba prodat, a jsem tedy rovněž zodpovědný za to, že uděláme asi deset miliard tržeb. Mám na starost strategii firmy a její naplňování. Jednou za kvartál také jedu na ministerstvo financí a zodpovídám se panu ministrovi z výsledků.

Co je Váš největší úspěch jako ředitele OKD?

OKD už mělo rok a půl neexistovat. Byly nízké ceny uhlí, málo zákazníků, proběhla privatizace OKD a potom zase zpětný odkup směrem ke státu. To vše vedlo k tomu, že OKD bylo v docela zbědovaném stavu. Za svůj velký úspěch považuji to, že se mi podařilo prodloužit existenci OKD a ukázat, že to jde.

Jaká je budoucnost OKD, co se těžby týče?

Myslím si, že s těžbou uhlí skončíme v polovině roku 2026. Ale můžeme nadále podnikat jako značka bez hlubinné těžby. Máme pozemky, máme budovy a máme schopné lidi, místo na míchání energetických směsí a spoustu zásob kalů od našich předků. To všechno jsou nosiče energie využitelné při výrobě energetických směsí. Takže těžba uhlí je omezená, fungování OKD bez omezení.

Doporučil byste dnešní generaci naše gymnázium?

Já bych vaši generaci jednoznačně doporučil jakoukoliv všeobecně vzdělávací školu. Podle mě je strašně důležité, aby zejména v tomto regionu přibýlo vzdělaných lidí, kteří neodcházejí směrem na Prahu, ale zůstávají tady. Chci říct, že je pro vás strašně důležité chodit do školy a učit se všeobecnému vědomí, a uvidíte, že si po maturitě budete říkat, že jste v tu chvíli byli nejchytřejší z celého vašeho života.

Jaké bylo studium na vysoké škole?

Úplně jiné než na střední škole. Přece jenom, na tom gymplu je pořád někdo, kdo vás vede a směřuje. Na vysoké je to úplně o něčem jiném, o naprosté dobrovolnosti. Nicméně musíte pak složit zkoušky, a pokud nebude chodit na přednášky, tak je neuděláte. Začalo nás 350, ale po prvním semestru nás bylo 60. Naštěstí jsem to nějak zvládl.

Jaké pracovní pozice jste zastával, než jste se stal Generálním ředitelem OKD?

Já jsem studoval střední školu v období mechanizace, vzhlíželi jsme k automatizaci a robotizaci. Nám říkali, že jsme generace, která bude v bílých pláštích řídit výrobu. Já nastoupil do drátoven, protože mi dávali poslední dva roky stipendium, a začal jsem dělat mistra. Takže žádné bílé pláště, ale montérky a žádné řízení složitých automatizovaných systémů. Najednou jsem měl mistrovat 32 lidem, které jsem neznal. A aby toho nebylo málo, tak první tři týdny jsem měl pracovat na stroji a vůbec mi to nešlo. Mistra jsem dělal ještě dva a půl roku. Po šesti letech jsem se stal ředitelem drátoven. Tam jsem pracoval celkem 23 let. V roce 2010 jsem se stal ředitelem Viadrusu, který už dnes neexistuje. Tam jsem byl šest let. Potom byla krátká epizoda ve stavební firmě, ale moc se mi to tehdy nelíbilo. Pak si mě nějak vyhlédl pan Křetinský, koupil si v Polsku šachtu a potřeboval na ní české vedení. Tři roky jsem pak strávil na šachtě v Polsku jako výkonný ředitel. Následně jsem šel dělat předsedu představenstva do OKD a jsem tam doteď.

Dají se nepoužívané doly k něčemu využít?

Je myšlenka, že se z šachty udělá něco jako přečerpávací elektrárna. Místo těžní klece se pověsí závaží a připojí se hřídel těžního zařízení na generátor. Když je nedostatek energie, spustí se dolů závaží, nechá se tam, vyrobí se elektřina a v noci se vytáhne zase zpět. Jinak se v dolech vyvíjí metan, klidně i 20 let po ukončení těžby. Tento důlní plyn se dá jímat a rozkládat za vzniku tepla.

Cestujete? Kde jste byl a kam plánujete vyrazit?

Nejvíce jsem cestoval, když jsem pracoval v drátovnách, v roce 2006 nebo 2007, kdy jsem nejvíce jezdil na služební cesty. Když jsem tehdy počítal dny, kdy jsem nebyl doma, tak mi vyšlo číslo 123. Mnohdy se mi stávalo, že jsem vysypal špinavé věci, naložil čisté a odjížděl v ten samý den někam jinam. Trávil jsem život 10 kilometrů nad zemí, v hotelech, v jednacích místnostech. To bylo mnohdy jediné, co jsem z dané země viděl. Teď už ale tolik necestuji, služební cesty se mi zúžily na oblast střední Evropy. Na dovolenou jezdím nejraději do Itálie, konkrétně do Lombardie.

Jakou posloucháte hudbu? Máte čas na poslouchání hudby?

Na poslouchání hudby mám čas v autě nebo třeba v letadle. Vždycky jsem měl rád rockovou hudbu, vyrostl jsem na heavy metalu, hard rocku a dodneška mě to nepustilo.

Jaké je Vaše oblíbené jídlo?

Určitě něco z české kuchyně. Takže gulášovka a vepřo knedlo zelo.

Jaká je Vaše oblíbená zmrzlina?

Vanilková, jinou vůbec nejím. Jedině vanilková, když ji nemají, odcházím od stánku.

Vladimír Jeřábek

Celý život na nože.

Od kterého roku pracujete na naší škole?

Od stejného roku, kdy Čína poslala svého čajkonauta do vesmíru. Takže od roku 2003.

Učil jste ještě někde předtím?

Ano, učím celý život. Na průmyslovce v Karviné 10 let, poté 10 let na obchodní škole v Orlové. Směřuji na západ.

Proč zrovna tohle gymnázium?

V Bohumíně není víc gymnázií. Tak jsem šel sem.

Co vás baví na učení a co vás přimělo učit?

Každý jiný neučitel by řekl „no ty dva měsíce prázdnin“, ale to samozřejmě není pravda. To co mě přimělo učit byla spíš mladistvá nerozvážnost. Ve čtvrtáku na gymplu se mě ptali: „A co budeš dělat?“ Já odpověděl: „Nevím“. „A kam půjdeš?“ „No asi do Brna na francouzštinu“. Tehdy mi říkali, ať nejdu, že mě to neuživí. Nikdo francouzsky nemluví. Tak jsem šel na dějepis, který byl možný studovat jen s češtinou. ZSV jsem si dodělával až později.

A proč jste si vybral zrovna dějepis?

Z nedostatku fantazie. Matematiku a fyziku jsem nemohl. Tam jsem byl na propadnutí. Takže jsem musel jít studovat něco, o čem jsem si myslel, že zvládnou.

Jaké jsou podle vás nedostatky výuky dějepisu a češtiny v současném školství?

Je to blbá koncepce, ale s tím bohužel nic nenaděláme. Je špatné to, že se vše učí lineárně, to znamená od nejstaršího po nejnovější. Prvníáci přijdou, oči vytřeštěné, nechápou, kde jsou, co dělají, a musí se učit tu nejstarší literaturu, která je naprosto nezáživná. A v dějepise je to to samé. Právě půl roku. Proč? A ty nejnovější dějiny se potom skrouhnou, ale ty by právě byly nejvíce potřeba. Takže by se to spíš mělo dělat tematicky a ne tímhle lineárním způsobem.

Co by si měl každý student odnést z hodin dějepisu?

Hlavně ne školní vybavení.

Je něco co vám na studentech hrozně vadí?

To, že nedávají pozor. A to „jakoby“ to je úplně nejhorší.

Co plánujete na důchod? Myslíte, že se vám bude stýskat?

Já budu sedět doma ve svém křesle a vzpomínat na to pěkné. Pokud mi to tedy Alzheimer dovolí. Kdo dneska nemá Alzheimer, jako by nebyl.

A jestli se mi bude stýskat? Jak to mám dopředu vědět? Copak mám křišťálovou kouli? Nevím.

Co děláte ve svém volném čase?

Chytám lelky a jsem v tom dost dobrý.

Jaké knihy nejradši čtete?

Když to má happyend, tak to já vždycky pláču, to mě bere. Takže proto čtu spíš tu odbornou literaturu, tu normální moc ne. Povinnou četbu. Nemám ji nejradši, ale tu a tam musím. Protože jak má člověk toho Alzheimer, tak zapomíná, tak se to musí oživovat. Protože potom přijde nějaký zvědavý student. Ne že by jich tady bylo moc, ale najdou se. A začne tahat rozumy a člověk potom neví. Pak musím večer sednout ke knize a číst. Nemám pak ten volný čas.

Posloucháte nějakou hudbu?

Hudbu většinou neposlouchám.

Máte děti?

Ano mám. Dvě.

Nejoblíbenější jídlo?

Já jsem odchovanec školních jídelen. Už od mateřské školy pořád jenom školní jídelny. Já sním všechno.

Jaké filmy máte nejraději?

Rozhodně ne takové, kde je přemíra digitálních triků.

Nejoblíbenější zmrzlina?

Vůbec žádná. Jednou jsem vezl třídu přes celou Moravu se salmonelou, protože si všichni v Náměšti nad Oslavou dali zmrzlinu. Já jediný si ji nedal a druhý den jel lazaretní vlak do Karviné přes celou Moravu. Takže od té doby zmrzlinu nejím.

Úspěchy v krajském kole soutěže Eurorebus

Dne 20.4. se na Univerzitě Františka Palackého v Olomouci uskutečnil 29. ročník krajského kola vědomostní soutěže Eurorebus. Naši školu reprezentovalo dohromady osm tříčlenných týmů z nižšího i vyššího gymnázia. V nejmladší kategorii šestých a sedmých tříd základních škol/prima a sekunda vybojovali s 21 body celkové 8. místo žáci primy ve složení Matěj Boczek, Tobias Müller a Veronika Lukášová. V kategorii 8. a 9. tříd základních škol/tercie a kvarta se s 23 body také na 8. místě umístil tým tercie ve složení Tomáš Neudert, Adéla Maléřová a Zuzana Štěrbová. Zasloužené 2. místo až s 31 body vybojoval tým z kvarty ve složení Jakub Kalvoda, Adam Nowak a Šimon Pacher. Kluci si tak zajistili postup do celostátního kola, ve kterém mají šanci uspět, o čemž svědčí jejich vynikající výsledky v porovnání s ostatními týmy, které uspěly ve všech čtyřech krajských kolech. V nejstarší kategorii středních škol skončil s 22 body na krásném 10. místě tým z kvinty ve složení Eliška Nowaková, Jiří Kabátek a Filip Rotter. Největšího úspěchu dosáhli studenti septimy ve složení Miroslav Wąs, Mykola Mochalnikov a Veronika Sedlářová, kteří s 29 body vybojovali 1. místo, a zajistili si tak postup do celostátního kola. Za správně vyplněnou soutěžní kartičku byla Veronika také vylosovaná jako jedna ze tří výherců v doplňkové soutěži.

Do celostátního kola, které se bude konat v Praze 5. června, postoupilo vždy pět nejlepších družstev. Štěstí se ale usmálo v tzv. divoké kartě i na týmy z primy a tercie, které společně s kvartou a septimou postupují do Prahy. Mimochodem, naše škola měla v tomto kole největší početní zastoupení žáků. Všem čtyřem týmům přejeme hodně štěstí v celostátním kole a všem zúčastněným děkujeme za vzornou reprezentaci školy.

Veronika Marcolová, 5.P

Volejbalový úspěch starších žáků a žaček

Dne 4. dubna se ve sportovní hale Bospor konalo městské kolo volejbalového turnaje starších žáků a žaček, které pořádalo naše gymnázium spolu s volejbalovým oddílem T. J. Sokol Bohumín. Chlapeckých týmů bylo pět: Základní škola ČSA, Masarykova základní škola, Základní škola Skřečůň, Základní škola Eduarda Beneše a naše gymnázium. Dívčích týmů bylo šest, kromě výše uvedených škol se soutěže zúčastnily i hráčky ze Základní školy v Dolní Lutyni. Chlapci porazili 3 týmy a jednomu podlehl, což jim nakonec zajistilo krásné 1. místo. Vítězný tým tvořil kapitán Václav Basista, který byl také vyhlášen nejlepším hráčem turnaje, dále Ondřej Šalbut, Adam Nowak, Michal Pašík, Daniel Matuška, Adam Bártl, Oliver Troják a Václav Klus, všichni žáci kvarty. Na 2. místě se umístila Základní škola Eduarda Beneše a na 3. místě skončila Masarykova základní škola. Děvčata porazila čtyři týmy a vybojovala 2. místo. Vítězství jim uteklo o pouhé dva body (13:15) v zápase s Dolní Lutyní, která dívčí turnaj vyhrála. Bronzové medaile si z turnaje odnesly děvčata z Masarykovy základní školy. Dívčí tým reprezentovaly: Amálie Musilová, Antonie Jurčová, Lucie Kupeczynová, Zuzana Fulnečková z kvarty, Adéla Maléřová, Daniela Kolebačová, Eliška Giecková, kapitánka Zuzana Štěrbová z tercie a Aneta Babišová ze sekundy.

Oba týmy pak postoupily do okresního kola, které se konalo 29. dubna na Gymnáziu v Orlové. Chlapecké týmy byly tři: Gymnázium Orlová, Masaryková základní škola a naše gymnázium. Děvčata už měla větší konkurenci. Bojovalo mezi sebou pět týmů z Havířova, Dolní Lutyně, Rychvaldu, Orlové a našeho gymnázia. Chlapci se po těžkém a velmi vyrovnaném zápase s Masarykovou školou, ve kterém vyhráli jeden set, umístili na 3. místě. Tým tvořil kapitán Václav Basista, Ondřej Šalbut, Adam Nowak, Daniel Matuška, Václav Klus z kvarty a Václav Trombala s Honzou Vichrem z tercie. Děvčata se všemi týmy hrála velmi vyrovnaně. Se všemi čtyřmi týmy vyhrála alespoň jeden set, ale vítězství se jim podařilo vybojovat jen v zápase s Dolní Lutyní, a skončily tak na krásném 4. místě, kdy se jim jako jedinému týmu podařilo porazit aspoň v jednom setu vítězky turnaje z Havířova. Naše gymnázium na turnaji reprezentovala Amálie Musilová, Antonie Jurčová, Lucie Kupeczynová, Tereza Jeziorská z kvarty, Adéla Maléřová, Daniela Kolebačová, Eliška Giecková a kapitánka Zuzana Štěrbová z tercie. Oběma týmům gratulujeme k úspěchům a děkujeme za vzornou reprezentaci školy. Tak bychom chtěli poděkovat paní učitelce Janě Novákové, která žáky na turnaj připravila.

Zuzana Štěrbová, 3.P

Síť mlýnů v Nizozemsku

Cihlové domečky, bohatá příroda a tulipány. Takto si většina z nás vybaví Nizozemsko. Tato malá větrná země, plná historických památek, ležící na severozápadě Evropy, se musí už od nepaměti potýkat s faktem, že má dvě třetiny půdy níže než je hladina okolního moře. Je zde tedy mnoho vodních kanálů a všudypřítomné vody. Jak si s tímto problémem v dávných dobách poradili Holanďané? Začali stavět mlýny, které v dnešní době najdete na téměř celém území Nizozemska. První zmínka o mlýnech na tomto území pochází ze 13. století, kdy byly mlýny určeny na lisování oleje z řepky, zpracování obilí nebo konopí pro výrobu plátna. Tyto mlýny byly později určeny k čerpání vody z jezer nebo kolem protékajících kanálů. Jelikož zde vody nadbývalo a byl velký problém se jí zbavit, mlýny tak snadno vodu odčerpaly a odvedly do moře. Kanály kolem mlýnů byly důležitou trasou, po které byly rozváženy suroviny po celém Nizozemsku.

V 19. století stálo na území Nizozemska okolo 9 000 větrných mlýnů. Problém nastal s příchodem parního stroje, který čerpal vodu efektivněji. Mlýny tedy přestaly být využívány, začaly chátrat, většinou byly ničeny požáry nebo vichřicemi. Protože nebyly nikdy opraveny, na celém území zůstalo asi 950 mlýnů, které jsou nyní chráněny. Není divu, Holanďané jsou na ně velmi pyšní. Jednou z nejznámějších památek v celé zemi je síť mlýnů u vesnice zvané Kinderdijk. Od roku 1740 zde stojí devatenáct plně funkčních mlýnů, které jsou zapsány do seznamu přírodního a kulturního dědictví UNESCO. Pokud byste chtěli vidět mlýny opravdu zblízka, v jednom z mlýnů je zřízeno muzeum. Některé mlýny slouží i pro rekreaci, je zde možnost ubytování. Po kanálech jsou v teplých měsících konány plavby s průvodcem, v zimních měsících je zde i možnost bruslení.

Terezie Kvonná, 2.P

Recept na domácí rohlíky

Když vám v Kauflandu všichni důchodci posbírají rohlíky a na vás už nezbude, nemusíte smutnit, mám pro vás totiž tento recept na mnohem lepší rohlíky.

Ingredience:

500 g hladké mouky

60 g změkklého másla

250-270 g vody

1 lžička cukru

2 rovné lžičky soli

10 g čerstvého droždí

1 vejce

Trocha mléka

Postup:

1. Mouku dáme do mísy, ke kraji vsypeme sůl. Do mouky uděláme důlek, do kterého nalijeme vlažnou vodu s cukrem a droždím.
2. Necháme chvíli vzejít kvásek, přidáme měkké máslo a zaděláme těsto. Dáme ho na teplé místo kynout asi na hodinu.
3. Po vykynutí dáme těsto na vál a rozkrájíme na 10-14 stejných kousků. Z každého vyválíme slzu nebo trojúhelník a srolujeme je směrem od nejširší části ke špičce a tím vznikne váš krásný rohlík.
4. Všechny rohlíky vložíme na plech s pečicím papírem cípem dolů a necháme 20-30 minut kynout.
5. Po vykynutí je potřeme rozšlehaným vejcem s mlékem a posypeme třeba kmínem či mákem.
6. Pečeme cca 12-17 minut na 220°C.

Veronika Plasunová, 3.A

HÁDANKY

– převzato z knihy *Jak se jmenuje tato knížka?* (Raymond M. Smullyan, 1978)

1. Dívám se na něčí obrázek. Vaším úkolem je zjistit, kdo je osoba na obrázku. Poradím vám, že nemám sourozence a že otec toho muže na obrázku je syn mého otce. Kdo je na obrázku?
2. V jistém hotelu mají 100 pokojů a jejich dveře označili čísla 1-100. Kolikrát při tom byla použita šablona, podle které se píše devítka?
3. Smí se muž oženit se sestrou své vdovy?
4. Pan Koumes neměl hodinky, ale zato mu na stěně visely krásné hodiny, které žel občas zapomněl natáhnout. Jednou, když zase došly, zašel za kamarádem, zůstal u něho celý večer a když se vrátil domů, hodiny nařídil. Jak to udělal?

Odpovědi na jednotlivé hádanky se dozvíte v příštím čísle.

Ondřej Lisztwan 5.P

Kurt Gödel

Kurt Gödel byl německý logik a matematik, jehož práce zásadně ovlivnila celou moderní matematiku a logiku. Ač sám byl brněnským rodákem, proslavil se ve světě a jeho odkaz je v Brně zapomenut, přičemž jeho vědecký přínos je srovnatelný kupříkladu s Johannem Gregorem Mendelem; o Kurtu Gödelovi se mluví jako o otci programovacího jazyka. Mezi jeho nejdůležitější přínosy vědě patří věty o neúplnosti, ve kterých dokázal, že některá pravdivá tvrzení nemohou být nikdy dokázána. Jinak řečeno, poznání můžeme vždy zpřesnit.

Vezměme si kupříkladu tvrzení: „Tato věta je nepravdivá“. Pokud je pravdivá, tak to ale pravda být nemůže. A naopak. Pokud je lživá, dojdeme k závěru, že lživá být nemůže. (Pokud je lživá, tak je pravda, že tato věta je pravdivá.)

Gödel a Einstein

Kvůli válce se Gödel v roce 1940 přesunul se svou manželkou Adele do Ameriky. Tam začal působit na Princetonské univerzitě jako docent, později mu byla udělena i profesura. Zde navázal přátelství s Albertem Einsteinem. Einstein se jen tak s nikým nekamarádil a prý si univerzitu v Princetonu vybral právě kvůli Kurtu Gödelovi.

Kurt Gödel zemřel 14 ledna 1978. Jeho zdraví bylo posledních pár let vratké, jeho psychika vlivem traumatizujících zážitků z období nacismu a tlaku na výkon na tom také nebyla dobře. Měl obsedantní strach z jedů a jedl jen jídla připravená jeho manželkou Adele. Ke konci roku 1977 byla Adele na 6 měsíců v nemocnici a Kurt Gödel odmítal jíst jakékoliv jídlo, až nakonec hlady zemřel.

Ondřej Lisztwan 5.P

Avatar (2009)

O tom, že se jedná o vrcholné dílo Jamese Camerona není ani nejmenších pochyb, protože Avatar je neskutečně krásný film. Spousta lidí si stěžuje, že je příběh velmi jednoduchý, což si nemyslím. Však si vzpomeňte, jak dopadli Indiáni při kolonizování Ameriky Španěly a Portugalci. Snímek rozděluji na tři části podle pocitů, jaké v nich mám.

V úvodní části je film takový pestrobarevný (což je po celou dobu, ale zde se mi to nejlépe pozoruje), hravý, milý, divák se seznamuje s Pandorou, ale zároveň i s nekalými úmysly vědců. Ve střední části se mi vždy tak nějak chce film přestat sledovat. Ne ovšem proto, že by se nějak zhoršil, zvolnil nebo tak něco. Je to proto, že když se divák seznámí s těmi modrými tvory a tím vším, tak se těžko dívá na to, že je přišel člověk zlikvidovat za účelem zisku.

Závěrečná část je velmi hlubokomyslná (což je celý film, ale stejně jako se mi v úvodu nejlépe vnímá pestrobarevnost a zpracování, tak tady nejvíce vnímám myšlenku, kterou film předává), navíc se divák rozradostní, protože dobro zase zvítězí.

Vizuální stránka filmu je něco, co tu do té doby nebylo. Ta nápaditost a smysl pro detail jsou zde opravdu neuvěřitelného. Dále diváka potěší skvělá kamera a velmi dobrá hudba.

Mé hodnocení: 100%

ČSFD hodnocení: 83%

(675. nejlepší film dle žebříčku ČSFD a 16. nejoblíbenější film uživatelů ČSFD)

Avatar: The Way of Water (2022)

Tento film je nejlepší vidět ve 3D. A na úvod se musím přiznat, že i když jsem snímek viděl 2x, tak pouze v bohumínském kině, kde to bylo ve 2D. Od toho už uběhl rok a půl a já jsem stále pokračování Avatara ve 3D neviděl, což jde zde považovat za smrtelný hřích, tudíž to velice rychle napravím.

A nyní k filmu samotnému: Příběh je v porovnání s jedničkou slabý. Zatímco tam mě děj všestranně pohltit, zde mě zanechal absolutně chladným. A úplně jsem nepochopil, proč vedle mě na konci začalo pár lidí brečet. Stejně jako v jedničce i zde rozdělují příběh do tří částí. V té první mě James Cameron (pozn. red.: režisér snímku) nechal absolutně v rozpacích, protože se lidé objevili hned asi po 15 minutách filmu. Čekal jsem prostě pohodovější start, který nabídne nějaké to putování Pandorou.

Toho jsem se však dočkal ve druhé části, kde máme ono putování, jak se sluší a patří a fauna s flórou Pandory je rozpracována zase o kus dál. Jestli by bylo lepší strčit tyto scény hned na počátek je otázkou vkusu. Mi to ve výsledku vůbec nevadí. Prostě jsem neměl mít nějaký svůj přesný obrázek o tom, kde dát jakou sekvenci. Ve střední části jsou také scény pod vodou, které momentálně považuji jako špičku kinematografie, co se vizuálu týče. Zkrátka i přesto, že jsem tento film doposud viděl jen ve 2D, tak je vizuál naprosto bezkonkurenční.

Při sledování těchto scén jsem zapomněl na plytký děj, avšak velmi rychle jsem si na něj zase vzpomněl. Zde se dostáváme do třetí, závěrečné části dvojky Avatara. Tu tvoří extrémně překombinované akční scény, vizuál zůstává v pozadí a navíc mírně pozbývá na kráse. Což je škoda.

Na filmu bych chtěl dále vyzdvihnout ještě kameru a hudbu, u níž jsem se modlil, aby to nedopadlo špatně, když je teď namísto Jamese Hornera skladatelem poměrně neznámý Simon Franglen. Naštěstí to špatně nedopadlo a na světě je další skvělý soundtrack. Na třetího Avatara se těším, děj je dobře otevřen. Tak snad se dočkáme podobné podívané jako v případě prvního dílu.

Ondřej Jan Volný, 1.A

Mé hodnocení: 80%

ČSFD hodnocení: 80% (846. nejoblíbenější film uživatelů ČSFD)

JAROMÍŘ NOHAVICA – MIKYMAUZ (1993)

Člověk, který tuto skladbu doposud neslyšel, si může podle názvu pomyslet cokoliv. Jde o veselý song? Nebo o píseň s poněkud jednodušším textem? Či se v ní zpívá o postavě z pera Walta Disneyho? Zkrátka jen málokoho by po přečtení slova Mikymauz napadl song o duševní nepohodě.

Jaromír Nohavica vydal tuto píseň v roce 1993 na albu Mikymauzoleum. Jeho motto je parafráze výroku Edgara Allana Poea: Není to depresivní deska. Průměrný pesimista si na ní trochu toho optimismu najde. A tato věta celé album přesně vystihuje. I Mikymauze.

Je to song mluvící o šedi života, o neschopnosti či možná nemožnosti pokračovat, o depresi. Jde o píseň se skvělým textem. Možná s tím úplně nejgeniálnějším, který kdy Jaromír ze své nohavice vyndal. Takže nejlepší song tohoto folkaře? Za mě ano. Tedy možná. Ještě je tu totiž Já si to pamatuju... a o něm třeba příště.

Jak Mikymauze interpretujete vy? Napište nám své myšlenky na g.redakce@gmail.com.

Skladbu je možné nalézt ve dvou verzích. Bud' pouze s kytarou (na albu a několika koncertech je Nohavica kytarově doprovázen ještě Karlem Plíhalem) nebo s kapelou. Tady jsou obě dvě:

STUDIOVÁ VERZE:

VERZE S KAPELOU:

Ondřej Jan Volný, 1.A

Sad

Utichl sad -
včely v úlu,
jablko na zemi
od kapek
rozpukané třešně...

Člověk
je tu jen tak tence.
Rozkvět
nebo dekadence?

Ondřej Jan Volný, 1.A

Redakce: Ondřej Jan Volný, Ondřej Lisztwan, Veronika Válková, Terezie
Kvonná, Veronika Marcolová, Zuzana Štěrbová, Veronika Plasuňová
Korektury: Romana Davidová